

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Tomaszowie Maz. oskarżyła S. G. (1) o to, że:

I. w okresie od września 2008 roku do 4 września 2013 roku w T.. (...) wielokrotnie doprowadził małoletnią K. S. (1) do poddania się innej czynności seksualnej w postaci dotykania po ciele w tym w okolicach krocza i po piersiach, próbach włożenia palca do pochwy, całowaniu w usta,

to jest o czyn z art. 200 § 1 kk

II. w nocy z 5/6 października 2013 r. w T. (...) doprowadził małoletnią K. S. (1) przemocą polegającą na przytrzymywaniu ręką i przysuwaniu się do niej wbrew jej woli do poddania się innej czynności seksualnej polegającej na dotykaniu po brzuchu, udach, piersiach i okolicach krocza, próbach włożenia palca do pochwy oraz całowaniu w usta, po piersiach i okolicach krocza;

to jest o czyn z art. 197 § 2 kk

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Maz. wyrokiem wydanym w dniu 6 maja 2015 r. w sprawie II K 202/14:

1/ - w miejsce czynu zarzucanego w punkcie I aktu oskarżenia uznał oskarżonego S. G. (1) za winnego tego, że w okresie od września 2008 roku do 4 września 2013 roku w T.(...) wielokrotnie doprowadził małoletnią K. S. (1) do poddania się innej czynności seksualnej w ten sposób, że dotykał ją po ciele a w tym w okolicach krocza i po piersiach, próbował włożyć palca do jej pochwy oraz całował ją w usta i przyjmując, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 200 § 1 kk na podstawie art. 200 § 1 kk wymierzył mu karę 6 lat pozbawienia wolności;

- w miejsce czynu zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia uznał oskarżonego S. G. (1) za winnego tego, że w nocy z 5/6 października 2013 r. w T. (...) doprowadził małoletnią K. S. (1) przemocą polegającą na przytrzymywaniu ręką i przysuwaniu się do niej wbrew jej woli do poddania się innej czynności seksualnej w ten sposób, że dotykał ją po brzuchu, udach, piersiach i okolicach krocza oraz próbował włożyć palec do pochwy a także całował ją w usta, po piersiach i w okolicach krocza i przyjmując, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 197 § 1 kk na podstawie art. 197 § 1 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności

2/ na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk orzekł karę łączną 6 lat pozbawienia wolności;

3/ na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kary łącznej zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w sprawie;

4/ na podstawie art. 41 a § 2 i § 4 kk w związku ze skazaniem za czyn opisany w punkcie I aktu oskarżenia orzekł wobec oskarżonego zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejsza niż 500 metrów od miejsca jej zamieszkania i od miejsca nauki a w innych przypadkach na odległość mniejszą niż 100 metrów na okres 10 lat;

5/ na podstawie art. 41 a § 2 i § 4 kk w związku ze skazaniem za czyn opisany w punkcie II aktu oskarżenia orzekł wobec oskarżonego zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej na odległość mniejsza niż 500 metrów od miejsca jej zamieszkania i od miejsca nauki a w innych przypadkach na odległość mniejszą niż 100 metrów na okres 10 lat;

6/na podstawie art. 90 § 2 kk łącząc zakazy orzeczone w punktach 4 i 5 orzekł wobec oskarżonego łączny zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej na okres 10 lat;

7/ na podstawie art. 230 § 2 kk orzekł o dowodzie rzeczowym;

8/ zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego z urzędu wynagrodzenie za nieopłaconą pomoc prawną;

9/ obciążył oskarżonego opłatą w wysokości 600 złotych i częściowo wydatkami w kwocie 6000 złotych, w pozostałej części zwolnił go od wydatków, obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od wyroku wniósł obrońca oskarżonego S. G. (1) skarżąc go w całości na jego korzyść. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- na podstawie art. 438 pkt 2 kpk obrazę przepisów postępowania:

a/ art. 4, 6, 7, 170 § 1 pkt 5 kpk, która miała wpływać na treść wyroku poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka M. S. (1), jako mającego zmierzać do przedłużenia postępowania, podczas gdy obrońca dowiedział się o tym dowodzie dopiero w dniu 20 kwietnia 2015 r. a wniosek został złożony 29 kwietnia 2015 r., i jednocześnie obrońca nie miał możliwości ustalenia adresu w/w świadka, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych, iż oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego mu w punkcie I aktem oskarżenia, bowiem zeznania M. S. mogły w istotny sposób potwierdzić albo zaprzeczyć zeznaniom K. S. (1);

b/ art. 4, 7, 201 kpk, która miała wpływ na treść wyroku poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie z ustanej uzupełniającej opinii biegłego psychologa w sytuacji, gdy biegła w opinii uzupełniającej ze śledztwa nie wskazuje na czym opiera wniosek, iż pokrzywdzona mogła nie pisać ze strachu w swoim pamiętniku o negatywnym zachowaniu oskarżonego;

c/ art. 4, 6, 7 i 410 kpk która miała wpływ na treść wyroku poprzez dokonanie swobodnej oceny dowodu z zeznań pokrzywdzonej z pominięciem w tym zakresie treści pamiętnika, który w swojej treści zawiera jedynie żal pokrzywdzonej w związku z nadużywaniem alkoholu przez jej matkę oskarżonego;

d/ art. 6 kpk która miała wpływ na treść wyroku poprzez niezarządzenie doprowadzenia oskarżonego na termin wydania wyroku w sytuacji, gdy oskarżony w tym czasie był tymczasowo aresztowany w innej sprawie, o czym sąd rejonowy „wiedział” w związku z czym nie mógł się stawić na publikacji wyroku a następnie zostać pouczonym o sposobie i terminie wniesienia apelacji, co skutkowało naruszeniem jego prawa do obrony.

- na podstawie art. 438 pkt 4 kpk rażąco niewspółmierność kary 6 lat pozbawienia za czyn zarzucany oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia, albowiem prawidłowa ocena okoliczności dotyczących jej wymiaru uzasadnia jej wymierzenie w niższym rozmiarze – 4 lat pozbawienia wolności – gdyż o taki wymiar kary wnosił prokurator oraz taką karę orzekł Sąd Rejonowy w Tomaszowie Maz. w sprawie II K 515/13 za podobne przestępstwo z art. 201 kk i art. 200 § 1 kk w zw z art. 11 § 2 kk.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, ewentualnie o wymierzenie oskarżonemu za czyn I kary pozbawienia wolności w niższej wysokości z zachowaniem zasady absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się na tyle skuteczna, iż spowodowała konieczność częściowej zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie S. G. (2) od czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia.

Na wstępie poruszenia wymaga kwestia uchybienia, które spowodowało zmianę zaskarżonego wyroku, jako powodującego najdalsze konsekwencje. Sąd rejonowy, mimo prawidłowego przeprowadzenia postępowania dowodowego, trafnej oceny dowodów, poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych, sporządzenia spełniającego wymogi ustawowe uzasadnienia wyroku, dopuścił się - niestety - obrazy przepisu prawa materialnego, która miała zasadnicze znaczenie dla odpowiedzialności oskarżonego za czyn z punktu I aktu oskarżenia. Błąd ten pojawił się już na etapie postępowania przygotowawczego, podczas formułowania przez prokuratora zarzutów, konkretnie opisu czynu z punktu I aktu oskarżenia, który nie zawierał kompletnych znamion czynu zabronionego z art. 200 § 1 kk i został powielony przez sąd rejonowy, który, mimo dokonania zmiany opisu obu czynów objętych oskarżeniem, nie

„uratował” skazania dopisując brakujące znamię czynu z art. 200 § 1 kk. Sprawiedliwie oddać należy, że mankamentu tego nie zauważył również obrońca oskarżonego o czym świadczy treść jego apelacji oraz wystąpienia na rozprawie apelacyjnej w którym o niekompletności opisu zachowania oskarżonego nie ma ani słowa. Biorąc jednak pod uwagę granice zaskarżenia - wyrok był kwestionowany w całości i co do winy – wskazane naruszenie prawa materialnego należało wziąć pod uwagę z urzędu, niezależnie od niepodniesienia zarzutu w tym zakresie przez obrońcę, ze względów gwarancyjnych i lojalnościowych wobec oskarżonego. Niedopuszczalnym byłoby utrzymanie skazania oskarżonego na karę 6 lat pozbawienia wolności za czyn, który nie wyczerpywał ustawowych znamion zarzucanego przestępstwa.

Przypisując oskarżonemu sprawstwo i winę danego czynu zabronionego sąd zobowiązany jest dokładnie określić jego opis co wynika wprost z art. 413 § 2 pkt 1 kpk. Nie ulega wątpliwości, że chodzi o opis odpowiadający ustawowym znamionom przestępstwa (por T. Grzegorzczak, Komentarz do Kodeksu Postępowania Karnego, wydawnictwo Zakamycze, rok 2003). Czyn zabroniony z art. 200 § 1 kk, który zarzucono oskarżonemu w punkcie I aktu oskarżenia polega na obcowaniu płciowym **z małoletnim poniżej lat 15** lub dopuszczeniu się **wobec takiej osoby** innej czynności seksualnej lub doprowadzenia **jej** do poddania się takim czynnościom albo do ich wykonania, podlega karze pozbawienia wolności od lat 2 do 12. W punkcie 1 I. wyroku sąd rejonowy uznał oskarżonego S. G. za winnego że w okresie od września 2008 roku do 4 września 2013 roku w T. (...) wielokrotnie doprowadził **małoletnią** K. S. (1) do poddania się innej czynności seksualnej (...). Należało więc odpowiedzieć na pytanie czy taki opis czynu był kompletny i odpowiadał ustawowym znamionom przestępstwa z art. 200 § 1 kk. Niestety odpowiedź na to pytanie musi być przecząca. Jak wyłuszczone wyżej pokrzywdzonym tym przestępstwem jest tylko i wyłącznie osoba małoletnia poniżej 15 roku życia, więc nie każda małoletnia a tylko ta, która nie ukończyła 15 lat. Oznacza to, że nie jest karalnym dopuszczenie się innej czynności seksualnej wobec małoletniego, który ukończył 15 lat, o ile nie jest kazirodztwem, zgwałceniem, wykorzystaniem stosunku zależności (art. 197 § 1 – 3 kk, art. 198 kk, 199 § 2-3kk, 201 kk). Opis czynu zaproponowany przez sąd I instancji, a raczej powielony z aktu oskarżenia, wskazywał, iż oskarżony dopuszczał się innych czynności seksualnych wobec **osoby małoletniej** bez określenia jej wieku. Tak sformułowany nie pozwolił, zdaniem sądu okręgowego, na jednoznaczne przyjęcie, czy chodziło o osobę małoletnią poniżej 15 roku życia, czy też osobę która ukończyła 15 lat a tylko w tym pierwszym przypadku mielibyśmy do czynienia z zachowaniem karalnym. Małoletnim (a takim wyrazem posłużył się sąd I instancji) jest bowiem osoba, która nie ukończyła 18 roku życia (art. 10 § 1 Kodeksu cywilnego). Opis czyn nie zawierał więc kompletu ustawowych znamion przestępstwa z art. 200 § 1 kk. (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie II KK 30/15 opublikowanego na stronie internetowej SN <http://www.sn.pl/sites/orzecznictwo/Orzeczenia3/II%20KK%2030-15.pdf>. dotyczące analogicznej sytuacji).

Bez znaczenia pozostaje tutaj okoliczność, iż z akt sprawy wynikało niespornie o jaką personalnie osobę pokrzywdzoną chodziło i ile miała lat i że ustalenia takie poczynił sąd rejonowy co wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku (str 1 i 13), gdyż decydujący jest opis czynu ujęty w wyroku (komparycji lub sentencji) jako oficjalny wyraz tego za jakie zachowanie sąd daną osobę skazuje. Znamiona przestępstwa muszą być zamieszczone w sentencji wyroku, w opisie przypisanego czynu, a nie tylko w uzasadnieniu wyroku (por wyroki: Sądu Najwyższego z 15 maja 2001 r. w sprawie V KKN 598/98, opubl w LEX nr 49432, Prok.i Pr.-wkl. 2001/10/7, z 23 czerwca 2010 r. w sprawie III KK 373/09, opublikowany w Lex nr 598844). Stąd też nie eliminuje braków w opisie czynu fakt dokonania przez sąd I instancji kompletnego opisu czynu w uzasadnieniu wyroku (por wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 17 marca 2009 r. w sprawie II AKa 32/09, opubl w OSAŁ 2010/4/39, KZS 2011/7-8/71, KZS 2011/6/65, Prok.i Pr.-wkl. 2011/7-8/29). Lektura akt wskazuje, iż sąd I instancji miał szansę naprawić błąd prokuratora, który nieudolnie opisał zachowanie oskarżonego z punktu I aktu oskarżenia, zwłaszcza że opis ten w sentencji kosmetycznie korygował, jednak z szansy tej nie skorzystał i nie doprecyzował cech podmiotu przestępstwa skazując w efekcie oskarżonego S. G. za zachowanie prawnie obojętne.

Żeby konwalidować opis czynu zarzucanego oskarżonemu S. G. w punkcie I wystarczyło uzupełnić go o wskazanie, iż chodziło o pokrzywdzoną małoletnią „poniżej 15 roku życia”. Związane było z koniecznością poczynieniem dodatkowych ustaleń – w tym przypadku na ewidentnie na niekorzyść oskarżonego – gdyż sprecyzowanie wieku ofiary oskarżonego dopełniało niekompletny zbiór znamion czynu zabronionego, powodując w efekcie, iż opis w takim kształcie spełniał wymogi postawione przez Kodeks karny (pozostawienie opisu czynu w formie i treści przyjętej przez

sąd rejonowy oznaczało, iż subsumcja jego zachowania pod przepis art. 200 § 1 kk nie była możliwa). Niekorzyść takiego zabiegu była więc dla S. G. oczywista. Sąd odwoławczy nie mógł dokonać takiego dookreślenia znamion, albowiem apelację od wyroku wniósł jedynie obrońca oskarżonego i był to oczywiście środek odwoławczy na jego korzyść. W takim układzie procesowym działał zakaz wynikający z art. 434 § 1 kpk blokujący sądowi odwoławczemu możliwość orzeczenia na niekorzyść oskarżonego. W orzecznictwie i doktrynie utrwalony jest pogląd, że zakaz orzekania na niekorzyść oskarżonego (art. 434 § 1 k.p.k.) oznacza, że w wypadku braku środka odwoławczego wniesionego na niekorzyść oskarżonego sytuacja jego w postępowaniu odwoławczym nie może ulec pogorszeniu w jakimkolwiek zakresie - w tym również w sferze ustaleń faktycznych (por. wyrok Sądu Najwyższego (SN) z 4 lutego 2000 r. w sprawie V KKN 137/99, opubl. OSNKW 2000, z. 3-4, poz. 31, postanowienie SN z 26 maja 2004 r. V KK 4/04, OSNKW 2004, z. 6, poz. 66, postanowienie, SN z 20 lipca 2005 r. I KZP 20/05, OSNKW 2005, z. 9, poz. 76, T. Grzegorzczuk: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Kraków 2003, s. 1112, J. Grajewski /w:/ J. Grajewski, L.K. Paprzycki, S. Steinborn: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. II, Kraków 2006, s. 53-54, W. Kociubiński: Glosa do postanowienia SN z dnia 20 lipca 2005 r. I KZP 20/05, PS 2006, z. 4, s. 138 i n.). Sąd Najwyższy wskazał wprost, że zakaz reformationis in peius z przepisu art. 434 § 1 k.p.k. wyklucza także dokonywanie nowych ustaleń faktycznych niekorzystnych dla oskarżonego, w tym poprzez "dookreślenie" opisu czynu (por: postanowienie SN z dnia 11 lutego 2015 r. w sprawie III KK 404/14, opubl w Prok.i Pr.-wkł. 2015/5/22). W zaistniałej sytuacji wykluczonym było również „uratowanie” skazania za czyn I poprzez uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji (por. postanowienie, SN z 20 lipca 2005 r. w sprawie I KZP 20/05, OSNKW 2005, z. 9, poz. 76), aby ten uzupełnił jego opis ponownie orzekając w sprawie. Oczywistym jest, że skoro takiej zmiany z uwagi na kierunek apelacji nie mógł dokonać sąd okręgowy to tym bardziej sytuacji oskarżonego nie mógł pogorszyć sąd rejonowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Zabraniał mu tego wyraźnie przepis art. 443 kpk.

Biorąc pod uwagę, to co napisano wyżej oraz kompletność materiału dowodowego w sprawie, możliwym było wydanie orzeczenia merytorycznego w zakresie czynu z punktu I. Jak już wspomniano, wskazanie przez sąd rejonowy, iż oskarżony S. G. doprowadził do poddania się opisanym szczegółowo w punkcie 1 I sentencji wyroku czynnościom seksualnym, osobę małoletnią nie było równoznaczne z przypisaniem mu dokonania takich zachowań seksualnych wobec pokrzywdzonej małoletniej, która nie ukończyła 15 –tego roku życia, jak tego wymaga treść przepisu art. 200 § 1 kk. Oskarżonego skazano nieprawomocnie za zachowanie, które nie wyczerpywało ustawowych znamion czynu zabronionego zarzucanego w akcie oskarżenia i w takiej sytuacji jedynym możliwym rozstrzygnięciem było wydanie orzeczenia uniewinniającego go od czynu z punktu I na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 kpk. Czyn ten, przy opisie zaproponowanym przez sąd rejonowy, nie wyczerpywał również znamion jakiegokolwiek innego przestępstwa. Zmiana wyroku poprzez uniewinnienie powodowała konieczność uchylenia związanych ze skazaniem za czyn I rozstrzygnięć z punktów 2,3,4,6 i 9.

Wydanie orzeczenia uniewinniającego od czynu z punktu I, zgodnie z kierunkiem apelacji obrońcy, czyniło bezprzedmiotowymi zarzuty jego apelacji kwestionujące skazanie za to przestępstwo i tym samym zwalniało sąd okręgowy od konieczności odnoszenia się do nich. Mowa o zarzutach: naruszenia prawa procesowego – art. 170 § 1 pkt 5 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka M. S., - art. 201 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego o uzupełniającą opinię biegłej psycholog a także 7 kpk i art. 410 kpk poprzez nieuwzględnienie przy ocenie zeznań świadka K. S. dokumentu w postaci jej pamiętnika. Pamiętnik siłą rzeczy nie mógł zawierać wpisu dotyczącego zgwałcenia małoletniej K. S. (1) opisanego jako czyn II, skoro bezpośrednio po jego dokonaniu pokrzywdzona zawiadomiła o tym falcie Policję, która zatrzymała oskarżonego i nie miała sposobności napisać o tym. Z jego treści wynika wprost, że K. S. opisywała w nim swoje relacje z matką i S. G. do dnia 8 sierpnia 2013 r. (k. 99). Niekompletne, zdaniem obrońcy zapisy, dotyczyć mogły tylko i wyłącznie wcześniejszych zachowań oskarżonego, objętych czynem I, które miały miejsce do września 2013 r. Stąd też, mimo iż obrońca tego w apelacji wyraźnie nie zaznaczył, sąd okręgowy, miał podstawy do przyjęcia, iż zarzuty te były związane tylko i wyłącznie z czynem z punktu I aktu oskarżenia. Taki sam los spotkał zarzut rażącej niewspółmierności kary jednostkowej 6 lat pozbawienia wolności wymierzonej za przestępstwo z art. 200 § 1 kpk.

Odniesienia się wymagał zarzut naruszenia procedury – art. 6 kpk – poprzez zaniechanie polecenia doprowadzenia oskarżonego S. G., aresztowanego tymczasowo do innej sprawy, na ogłoszenie wyroku. Na wstępie podkreślić należy, iż obowiązujący w dacie wydania wyroku przepis art. 374 § 1 kpk przewidywał, odmiennie niż obecnie, obowiązkowy udział oskarżonego w rozprawie prowadzonej w trybie zwyczajnym. Ogłoszenie wyroku w niniejszej sprawie nie nastąpiło na rozprawie, lecz po jej zamknięciu na wyznaczonym posiedzeniu, z uwagi na odroczenie publikacji (s.367,368-370). Obecność oskarżonego, mimo pozbawienia go wolności, na terminie publikacyjnym nie była więc obligatoryjna, tym samym sąd nie miał obowiązku zlecenia jego doprowadzenia na ogłoszenie z aresztu śledczego. Sytuację taką dopuszczał wprost przepis art. 419 § 2 kpk (obowiązujący w dacie wyrokowania) mówiący o konieczności doręczenia wyroku oskarżonemu pozbawionemu wolności nie korzystającemu z obrońcy, który nie był obecny podczas ogłoszenia. Tym bardziej więc możliwą była rezygnacja z doprowadzenia oskarżonego na ogłoszenie, skoro korzystał on, tak jak w niniejszej sprawie, z pomocy fachowego obrońcy będącego adwokatem od którego mógł uzyskać precyzyjne informacje o treści wyroku oraz o prawie, terminie i sposobie jego zaskarżenia. Trudno więc mówić o naruszeniu prawa do obrony, jak suponował obrońca, skoro sąd I instancji procedując stosował obowiązujące w tym zakresie rozwiązania wnikające wprost z przepisów kodeksu postępowania karnego, dające możliwość ogłoszenia wyroku pod jego nieobecność i pozbawienie oskarżonego możliwości usłyszenia pouczenia o apelacji od sądu. Sąd odwoławczy dostrzega, iż obrońca oskarżonego nie stawiał się na ogłoszeniu wyroku, tym nie mniej, nie miało to wpływu, prawo oskarżonego do odwołania się do II instancji, gdyż pełnomocnik złożył w terminie zarówno wnioski o sporządzenie uzasadnienia oraz apelację, która została przyjęta i rozpoznana osiągając zamierzony przez obrońcę efekt. Bez znaczenia pozostaje – z racji rozpoznania apelacji obrońcy - okoliczność, iż oskarżony spóźnił się z własnym wnioskiem o sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu I instancji. Argumentacja dotycząca usprawiedliwienia niedochowania przezeń terminu zawitego (oparta m.in. o nieobecność przy ogłoszeniu) była przedmiotem rozważań innego skład sądu I instancji, który rozpoznawał jego wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku. Wniosek ten został załatwiony negatywnie, a oskarżony nie złożył od tej decyzji sądu zażalenia do sądu okręgowego. Badanie trafności tej decyzji w postępowaniu apelacyjnym było wykluczone z uwagi na treść art. 447 § 4 kpk.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu orzeczono na podstawie § 2 ust 1 w zw z § 14 ust 2 pkt 3 i § 16 i § 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. „w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu” (Dz.U. z 2002, Nr 163, poz 1348).

Na podstawie art. 632 pkt 2 kpk art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) wymierzono oskarżonemu nową opłatę związaną ze skazaniem za czyn z art. 197 § 1 kk i obciążono go w połowie wydatkami za postępowanie odwoławcze, przejmując je części uniewinniającej na rachunek Skarbu Państwa. Korekty ze względu na częściowe uniewinnienie wymagało też orzeczenie o wydatkach za I instancję i postępowanie przygotowawcze (pkt 1 ostatni myślnik). Suma wydatków za postępowanie przed sądem rejonowy i w śledztwie wyniosła 7571,8 złotych. Połowę tej kwoty odjęto od kwoty 6000 złotych, jaką sąd I instancji obciążył oskarżonego, albowiem od jednego z zarzutów (czyli w połowie) został uniewinniony.

Dlatego też orzeczono, jak wyżej.